“Paylaşacak Malımız Yok” Beyanı

MAHKEME	KARAR TARİHİ	SONUÇ
Yargıtay Hukuk Genel Kurulu	10.09.2025	Bozma

ESAS NO	KARAR NO	İLGİLİ HÜKÜMLER
2024/7	2025/498	TMK 166/3, TMK 202, TMK 225, TMK 2, HMK 371

ÖZET

Anlaşmalı boşanmada protokol ve hükümde tasfiye düzenlemesi yoksa, duruşmadaki “paylaşacak malımız ve eşya talebimiz yoktur” beyanı mal rejiminin tasfiyesi veya feragat sayılmaz; katılma alacağı davalarının esasına girilmelidir. Direnme kararı oy çokluğuyla bozuldu.

Bu kararın özeti ve değerlendirmesi
savun.av.tr/paylasacak-malimiz-yok-beyani-mal-rejimi-hgk-2025-498/ →

Karar metni

Yargıtay Karar Arama sisteminde yayımlandığı hâliyle, değiştirilmeden aktarılmıştır. Taraf adları kaynakta anonimdir.

Hukuk Genel Kurulu 2024/7 E. , 2025/498 K.

"İçtihat Metni"

MAHKEMESİ :Aile Mahkemesi

SAYISI : 2022/115 E., 2022/834 K.

ÖZEL DAİRE KARARI : Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin 03.11.2021 tarihli ve

2021/5382 Esas, 2021/8091 Karar sayılı BOZMA kararı

Taraflar arasında karşılıklı görülen yasal mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak davalarından dolayı yapılan yargılama sonunda İlk Derece Mahkemesince her iki davanın reddine karar verilmiştir.

Kararın taraf vekillerince istinaf edilmesi üzerine Bölge Adliye Mahkemesince istinaf başvurularının ayrı ayrı esastan reddine verilmiştir.

Bölge Adliye Mahkemesi kararının, taraf vekillerince temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 2. Hukuk Dairesince yapılan inceleme sonunda bozulmuş, İlk Derece Mahkemesi tarafından Özel Daire bozma kararına karşı direnilmiştir.

Direnme kararı taraf vekillerince temyiz edilmekle; kesinlik, süre, temyiz şartı ve diğer usul eksiklikleri yönünden yapılan ön inceleme sonucunda, temyiz dilekçelerinin kabulüne karar verildikten sonra temyiz incelemesi sırasında duruşmanın düzenlendiği 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun (HMK) 369. maddesinin direnme kararının temyizini kapsamadığı, direnmenin düzenlendiği aynı Kanun'un 373. maddesinde ise duruşmaya yer verilmediği gözetildiğinde direnme kararlarının temyiz incelemesinde duruşma yapılamayacağı kabul edilerek davalı-karşı davacı vekilinin duruşma talebinin reddine karar verilip Tetkik Hâkimi tarafından hazırlanan gündem ve dosyadaki belgeler incelenip gereği düşünüldü:

I. DAVA

Davacı vekili dava dilekçesinde; tarafların 26.10.1989 tarihinde evlendiklerini, ortak bir çocuklarının bulunduğunu, geçimsizlik nedeniyle Bakırköy 1. Aile Mahkemesinin 18.08.2005 tarihli ve 2005/655 Esas, 2005/744 Karar sayılı kararı ile eşlerin anlaşmalı olarak boşanmalarına karar verildiğini, kararın 14.11.2005 tarihinde kesinleştiğini, evlilik birliği içerisinde ortak kazanımla edinilen malların davalı adına kaydedildiğini, ayrıca şirket hisseleri bulunduğunu, davalının müvekkiline mal rejiminden kaynaklanan alacak hakkını ödeyeceğine dair taahhüdünü bugüne kadar yerine getirmediğini ileri sürerek alacak miktarının tam ve kesin olarak belirlenememesi nedeniyle gayrimenkul hakkı bakımından şimdilik 150.000,00 TL, hisse devri yönünden de şimdilik 62.500,00 TL bedelin faiziyle birlikte davalıdan alınarak davacıya ödenmesine karar verilmesini talep etmiştir.

II. CEVAP VE KARŞI DAVA

Davalı-karşı davacı vekili cevap ve karşı dava dilekçesinde; tüm iddiaları inkârla, tarafların anlaşmalı olarak boşandıklarını, davacının duruşmada hazır bulunduğunu ve "kendisi için nafaka ve tazminat istemediğini, eşya ve talebinin ve paylaşacak bir mallarının bulunmadığını" beyan ettiğini, dolayısıyla taraflar arasında mal rejiminden kaynaklanan bir alacak davasının görülmesinin mümkün olmadığını, açılan davanın dürüst davranma ilkesine aykırı olduğunu, tüm bunlara rağmen davacının açmış olduğu dava karşısında müvekkilinin de evlilik birliği içerisinde edinilen ve davacı adına kayıtlı olan üç adet taşınmaz yönünden şimdilik 50.000,00 TL bedel talep ettiğini savunarak, yargılama neticesinde tespit edilecek alacağın faiziyle birlikte davacıdan alınarak müvekkiline ödenmesine karar verilmesini talep etmiştir.

III. İLK DERECE MAHKEMESİ KARARI

İlk Derece Mahkemesinin 05.05.2017 tarihli ve 2015/1042 Esas, 2017/404 Karar sayılı kararı ile; mevcut deliller ve özellikle Bakırköy 1. Aile Mahkemesinin 2005/655 Esas sayılı dosyası incelendiğinde tarafların anlaşmalı olarak boşanmalarına karar verildiği, kararın 14.11.2005 tarihinde kesinleştiği, 18.08.2005 tarihli duruşmada tarafların her ikisinin de açıkça "paylaşılacak bir malları ve eşya talepleri olmadığını" beyan ettikleri ve tutanağı imzaladıkları, Hukuk Genel Kurulunun 27.11.2013 tarihli ve 2013/8-185 Esas, 2013/1601 Karar sayılı içtihadı dikkate alındığında tarafların aralarındaki mal rejimini tasfiye ettiklerinin kabulü gerektiği gerekçesiyle her iki davanın da reddine karar verilmiştir.

IV. İSTİNAF

A. İstinaf Yoluna Başvuranlar

İlk Derece Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde taraf vekillerince istinaf başvurusunda bulunulmuştur.

B. Gerekçe ve Sonuç

Bölge Adliye Mahkemesinin 11.03.2019 tarihli ve 2017/2807 Esas, 2019/403 Karar sayılı kararı ile; tarafların anlaşmalı boşandıkları ve duruşmada açıkça "paylaşılacak bir malları olmadığı" ifadesi ile mal rejimini tasfiye ettikleri anlaşıldığından davaların reddine karar verilmesinin usul ve yasaya uygun olduğu gerekçesiyle istinaf başvurularının esastan reddine karar verilmiştir.

VI. BOZMA VE BOZMADAN SONRAKİ YARGILAMA SÜRECİ

A. Bozma Kararı

1. Bölge Adliye Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde taraf vekillerince temyiz isteminde bulunulmuştur.

2. Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin ilâm başlığında tarih ve sayısı belirtilen kararı ile "...Somut olayda, mahkemece tarafların anlaşmalı boşanma davasının duruşmasındaki beyanlarına göre, mal rejimini tasfiye ettiklerinin kabulü gerektiği gerekçesiyle dava ve karşı davanın reddine karar verilmiş ise de, dosya kapsamındaki bilgi ve belgelere göre karar hatalı olmuştur. Şöyle ki; tarafların boşanma dava dosyasına sundukları boşanma protokolünde mal rejimin tasfiyesine yönelik bir düzenleme olmadığı gibi, gerekçe ve hükümde de mal rejiminin tasfiyesine yönelik bir hüküm yoktur. Diğer yandan, feragatin somutlaştırılmış bir hak ile ilgili kayıtsız ve şartsız, herhangi bir kuşkuya yer vermeyecek biçimde açık olması gerekir. Bu durumda, 18.08.2005 tarihli duruşmada davacı kadının "Paylaşılacak bir malımız ve eşya talebim yoktur", davalı erkeğin ise "Paylaşılması gerekli bir malımız ve eşya talebim yoktur" şeklindeki anlatımlarının mal rejiminin tasfiyesi yönünden feragat olarak kabul edilmesi de mümkün değildir. O halde, mahkemece iddia ve savunma doğrultusunda taraf delilleri toplanarak sonuca göre asıl ve karşı davanın esasıyla ilgili bir karar verilmesi gerekirken yazılı şekilde karar verilmesi hatalı olmuş, bozmayı gerektirmiştir..."

gerekçesiyle karar bozulmuştur.

B. İlk Derece Mahkemesince Verilen Direnme Kararı

İlk Derece Mahkemesinin ilâm başlığında tarih ve sayısı belirtilen kararı ile önceki kararda yer alan gerekçe tekrar edilmek suretiyle direnme kararı verilmiştir.

VI. TEMYİZ

A. Temyiz Yoluna Başvuranlar

Direnme kararına karşı süresi içinde taraf vekillerince temyiz isteminde bulunulmuştur.

B. Temyiz Sebepleri

1.Davacı-karşı davalı vekili temyiz dilekçesinde; asıl davanın reddine karar verilmesinin hatalı olduğunu ileri sürerek hükmün bozulmasına karar verilmesini talep etmiştir.

2. Davalı-karşı davacı vekili temyiz dilekçesinde; karşı davanın reddine karar verilmesinin hatalı olduğunu ileri sürerek hükmün bozulmasına karar verilmesini talep etmiştir.

C. Uyuşmazlık

Direnme yoluyla Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık; tarafların 4721 sayılı Kanun'un 166/3. maddesi uyarınca anlaşmalı olarak boşanmalarına karar verildiği anlaşılan eldeki davada; eşlerin 18.08.2005 tarihli duruşmada yer alan ve birbiri ile uyumlu "paylaşacak bir malımız ve eşya talebimiz yoktur" şeklindeki beyan ve ifadelerinden, mal rejiminden kaynaklanan alacaklarına ilişkin tasfiyeyi gerçekleştirmiş oldukları sonucuna varılıp varılamayacağı noktasında toplanmaktadır.

D. Gerekçe

1. İlgili Hukuk

Türk Medeni Kanunu'nun (4721 sayılı Kanun) 202 ilâ 241. maddeleri.

2. Değerlendirme

1. Uyuşmazlığın çözümü bakımından ilgili kanun maddelerinin incelenmesinde yarar görülmektedir.

2. Mal rejimi; eşlerin tabî oldukları rejim süresince edindikleri mallar üzerindeki hakları, birbirlerine ve üçüncü kişilere karşı sorumlulukları ile rejim sona erdiğinde bu malların paylaştırılması yönündeki kurallar bütününü ifade etmektedir. 4721 sayılı Kanun hükümleri uyarınca mal rejimleri, yasal ve seçimlik olarak iki gruba ayrılmıştır. Kanun'un 202/1. maddesinde; eşler arasında edinilmiş mallara katılma rejiminin uygulanması asıldır, denilmek suretiyle Türk Hukukunda yasal mal rejimi, edinilmiş mallara katılma rejimi olarak benimsenmiştir.

3. Yasal mal rejimi olan edinilmiş mallara katılma rejimine yönelik düzenlemeler 4721 sayılı Kanun'un 218 ilâ 241. maddeleri arasında yer almaktadır. Edinilmiş mallara katılma rejimi, edinilmiş mallar (TMK md. 219) ile eşlerden her birinin kişisel mallarını (TMK md. 220-221) kapsar.

4. Edinilmiş mallara katılma rejiminin tasfiyesi için tasfiyeye konu malın hangi grupta yer aldığının belirlenmesi zorunludur. Zira mal varlığının yer aldığı grup, bu mal varlığının tasfiyeye girip girmeyeceği veya tasfiyeye girmesi hâlinde ne şekilde tasfiye edileceği açısından büyük önem taşımaktadır. Ayrıca belirtmek gerekir ki; edinilmiş mallara katılma rejiminde kural, mal gruplarının değişmezliğidir. 4721 sayılı Kanun'un 221. maddesinin 1 ve 2. fıkraları ile açıklanan istisnalar dışında, eşler; mal gruplarını değiştiremezler, aksine ilişkin sözleşmeler geçersizdir. Bir eşin bütün malları, aksi ispat edilinceye kadar edinilmiş mal olarak kabul edilir (TMK md. 222/3).

5. Edinilmiş mallara katılma rejiminde tasfiye davasının görülebilmesi için eşler arasındaki mal rejiminin sona ermiş olması gerekir. 4721 sayılı Kanun'un 225. maddesi ile "Mal rejimi, eşlerden birinin ölümü veya başka bir mal rejiminin kabulüyle sona erer. Mahkemece evliliğin iptal veya

boşanma sebebiyle sona erdirilmesine veya mal ayrılığına geçilmesine karar verilmesi hâllerinde, mal rejimi dava tarihinden geçerli olmak üzere sona erer" hükmü düzenleme altına alınmıştır.

6. Edinilmiş mallara katılma rejiminin sona ermesiyle birlikte eşler veya mirasçılar tarafından açılabilecek davalar; değer artış payı alacağı (TMK md. 227) davası ve artık değere katılma alacağı (TMK md. 231) davalarıdır. Bu iki alacak türünün özellikleri, koşulları ve hesaplama yöntemleri arasında farklılıklar bulunmakla birlikte, tasfiye davalarına özgü usul ve esasa yönelik genel ilkelerin tamamı her iki dava türü için de geçerlidir.

7. Eldeki davada olduğu gibi mal rejiminin tasfiyesinde evlilik birliğinin anlaşmalı boşanma neticesinde sona ermesi hâli özellik arz eden durumlardan biridir. Öyle ise uyuşmazlığın çözümü için "anlaşmalı boşanma" kavramının da açıklanması gerekmektedir.

8. Bilindiği üzere 4721 sayılı Kanun'un 166/3. maddesinde eşlerin anlaşmalı olarak boşanmalarına ilişkin esaslar düzenlenmiştir. Buna göre evlilik en az bir yıl sürmüş ise, eşlerin birlikte başvurması ya da bir eşin diğerinin davasını kabul etmesi hâlinde evlilik birliği temelinden sarsılmış sayılır. Bu hâlde boşanma kararı verilebilmesi için, hâkimin tarafları bizzat dinleyerek iradelerinin serbestçe açıklandığına kanaat getirmesi ve boşanmanın malî sonuçları ile çocukların durumu hususunda taraflarca kabul edilecek düzenlemeyi uygun bulması şarttır. Hâkim, tarafların ve çocukların menfaatlerini göz önünde tutarak bu anlaşmada gerekli gördüğü değişiklikleri yapabilir. Bu değişikliklerin taraflarca da kabulü hâlinde boşanmaya hükmolunur. Bu hâlde tarafların ikrarlarının, hâkimi bağlamayacağı hükmü uygulanmaz.

9. Maddede değinildiği üzere anlaşmalı boşanmanın sağlanması için boşanmanın fer'î niteliğindeki taleplerde taraflar arasında uzlaşma gerçekleşmelidir. Bu talepler kanun koyucu tarafından "boşanmanın mali sonuçları ile çocukların durumu" olarak ifade edilmiştir. Maddede geçen "boşanmanın mali sonuçları" kavramı mal rejiminin tasfiyesini kapsamaz. Boşanmanın malî sonuçları ile anlaşılması gereken Kanun'un 174. maddesinde düzenlenen boşanma nedeniyle maddi-manevi tazminat, 175. maddesinde düzenlenen yoksulluk nafakası ile 182. maddesinde düzenlenen iştirak nafakasıdır. Bununla birlikte, boşanma davasında tarafların mal rejiminin tasfiyesi hakkında anlaşma yapmasını engelleyen yasal bir düzenleme bulunmamaktadır.

10. Mal rejiminin tasfiyesi boşanmanın fer'îsi niteliğinde olmayıp; eşler, tasfiyeyi anlaşmalı boşanma ile birlikte yapabilecekleri gibi bu yöndeki haklarını zamanaşımı süresi içerisinde daha sonra da kullanmak isteyebilirler. Bu konuda anlaşma sağlanamaması anlaşmalı boşanma davasının reddi sonucunu doğurmaz ve anlaşmalı boşanmaya bir etkisi olamaz. Anlaşmada ayrıca yer verilmemişse, tarafların sırf anlaşmalı olarak boşanmış olmaları aralarındaki mal rejimini de tasfiye ettikleri anlamında kabul edilemez.

11. Diğer yandan; eşler, anlaşmalı boşanmada mal rejiminin tasfiyesine karar verdikleri takdirde bu durum doğmamış bir hakkın kullanımı anlamına da gelmez. Zira boşanma ile sona eren evlilikler yönünden mal rejiminin tasfiyesi davasının görülebilirlik koşulu olarak boşanmanın gerçekleşmesi aranmakta ise de eşler arasındaki mal rejiminin sona erdiği tarih, kabulle sonuçlanan boşanma davasının dava tarihi olup (TMK md. 225/2), mal rejiminin tasfiyesinden kaynaklanan alacak hakkı dava tarihi itibariyle doğmaktadır. Burada dikkat edilmesi gereken husus, mal rejiminden kaynaklı

hakkın dava yolu ile kullanılabilmesi, diğer bir ifadeyle mal rejiminin tasfiyesine karar verilebilmesi için eşlerin boşanmalarına ilişkin kararın kesinleşmesi gerektiğidir. Anlaşmalı boşanmada ise eşler boşanma davası açmakla doğmuş hakları olan mal rejiminin tasfiyesine yönelik tasarrufta bulunabilirler.

12. Zorunlu olmamakla birlikte; eşler, anlaşmalı boşanma davasında mal rejiminin tasfiyesi konusunda da anlaşma yapabilirler. Anlaşma, mal rejiminin tasfiyesinide içermekte ise ayrı bir geçerlilik şartı aranmaz. Anlaşmalı boşanmada, taraflar edindikleri mal varlığını paylaşarak veya tasfiyeye yönelik haklarından feragat ederek mal rejiminin tasfiyesini gerçekleştirebilirler. Usulüne uygun şekilde yapılan anlaşma ile boşanma davası neticelenmiş ve karar kesinlemiş ise tarafların tekrar mal rejimi tasfiyesi talep etmeleri mümkün olmaz. Anlaşmalı boşanmanın tasfiyeyi kapsadığı kabul edilen durumlarda; boşanmadan sonra taraflardan herhangi birinin tekrar tasfiye talebinde bulunması, 4721 sayılı Kanun'un 2. maddesinde düzenlenen "dürüst davranma" kuralına aykırılık teşkil etmekte ve hakkın kötüye kullanılması anlamına gelmektedir.

13. Önemle belirtmek gerekir ki; boşanma davasında mal rejiminin tasfiyesi hususunda da anlaşma yapılmak isteniyorsa, bu hususun hiçbir duraksamaya yer vermeyecek açıklıkta olması çok önemlidir. Anlaşma metninde, soyut, muğlâk, her anlama gelebilen, farklı şekilde yorumlanmaya açık, müphem kelime ve cümleler kullanılmamalıdır.

14. Bu genel açıklamalardan sonra somut olaya gelindiğinde; tarafların Bakırköy 1. Aile Mahkemesinin 18.08.2005 tarihli ve 2005/655 Esas, 2005/744 Karar sayılı kararı ile 4721 sayılı Kanun'un 166/3. maddesi uyarınca anlaşmalı olarak boşanmalarına karar verildiği,18.08.2005 tarihli duruşmada hazır bulunan eşlerin her ikisinin de "paylaşacak bir malımız ve eşya talebimiz yoktur" şeklinde beyanda bulundukları, boşanma kararının 14.11.2005 tarihinde kesinleştiği anlaşılmaktadır. Özellikle anlaşmalı boşanmaya dayanak 18.08.2005 havale tarihli protokolün incelenmesinde ise; yasal mal rejiminin tasfiyesine yönelik bir hükme yer verilmediği gibi boşanma kararının hüküm fıkrasında da eşler arasında geçerli edinilmiş mallara katılma rejiminin tasfiyesine ilişkin bir karar verilmediği anlaşılmaktadır. Böyle olunca eşlerin, salt anlaşmalı boşanma dava duruşmasında yer alan beyanlarından hareketle; rejim süresince edindikleri mal varlıklarını paylaşarak veya tasfiyeye yönelik haklarından feragat iradesi göstermek suretiyle mal rejiminin tasfiyesini gerçekleştirdikleri sonucuna varmak mümkün değildir.

15. Hukuk Genel Kurulunda yapılan görüşmeler sırasında; eşlerin anlaşmalı boşanma dava duruşmasında paylaşacak bir malımız yoktur şeklinde beyanda bulundukları, beyanda yer alan "mal" tabirinden mal rejiminin tasfiyesini kapsadığı sonuca ulaşılması gerektiği zira 4721 sayılı Kanun'un "eşler arasındaki mal rejimi" başlığı altında düzenlenen bölüm ve ayrımların altında yer alan bir çok kanun maddelerinde "mal veya malvarlığı" tabirinin kullanıldığı, dolayısıyla boşanma davalarında yer alan "mal" tabirinden boşanmanın eki niteliğinde nafaka ve tazminatların değil yasal mal rejiminden kaynaklanan alacak haklarının anlaşılması gerektiği, özellikle eldeki tasfiyeye ilişkin davanın boşanma davasının kesinleşmesinden dokuz yıl sonra açıldığı da dikkate alındığında direnme kararının usul ve yasaya uygun olduğu ve onanması gerektiği görüşü ileri sürülmüş ise de; bu görüş, yukarıda açıklanan nedenlerle Kurul çoğunluğunca benimsenmemiştir.

16. O hâlde, Hukuk Genel Kurulunca da benimsenen Özel Daire bozma kararına uyulması gerekirken önceki kararda direnilmesi usul ve yasaya aykırıdır.

VII. KARAR

Açıklanan sebeple;

Taraf vekillerinin temyiz itirazlarının kabulü ile direnme kararının Özel Daire bozma kararında açıklanan gerekçe ve nedenlerden dolayı 6100 sayılı Kanun'un 371. maddesi gereğince BOZULMASINA,

İstek hâlinde temyiz peşin harcının yatıranlara geri verilmesine,

Dosyanın 6100 sayılı Kanun'un 373 maddesinin 1. fıkrası uyarınca kararı veren Küçükçekmece 2. Aile Mahkemesine gönderilmesine,

10.09.2025 tarihinde oy çokluğuyla kesin olarak karar verildi.

"K A R Ş I O Y"

1. İlk Derece Mahkemesi ile Özel Daire arasındaki temel uyuşmazlık; tarafların 4721 sayılı Kanun'un 166/3. maddesi uyarınca anlaşmalı olarak boşanmalarına karar verildiği anlaşılan eldeki davada; eşlerin anlaşmalı boşanma davasının oturumunda "paylaşacak bir malımız ve eşya talebimiz yoktur" şeklindeki beyanlarına rağmen, boşanmadan sonra tekrar tasfiye talebinde bulunup bulamayacakları noktasında toplanmaktadır.

2. Taraflar 26.10.1989 tarihinde evlenmiş, 09.08.2005 tarihinde açılan boşanma davasının anlaşmalı şekilde 4721 sayılı Kanun'un 166/3. maddesine göre kabulüne ilişkin hükmün 14.11.2005 tarihinde kesinleşmesiyle boşanmışlardır. Eşler arasında başka mal rejimi seçilmediğinden 01.01.2002 tarihine kadar mal ayrılığı (743 sayılı TKM md. 170), bu tarihten mal rejiminin sona erdiği boşanma davasının açıldığı tarihe kadar yasal mal rejimi olan edinilmiş mallara katılma rejimi geçerlidir (4721 sayılı TMK md. 202).

3. Bilindiği üzere mal rejiminin tasfiyesi boşanmanın fer'îsi niteliğinde olmayıp; eşler, tasfiyeyi anlaşmalı boşanma ile birlikte yapabilecekleri gibi bu yöndeki haklarını zamanaşımı süresi içerisinde daha sonra da kullanmak isteyebilirler.

4. Bunun yanında taraflar, anlaşmalı boşanma davasında mal rejiminin tasfiyesi konusunda anlaşma da yapabilirler. Anlaşma, mal rejiminin tasfiyesini de içermekte ise ayrı bir geçerlilik şartı aranmaz. Anlaşmalı boşanmada, taraflar edindikleri mal varlığını paylaşarak veya tasfiyeye yönelik haklarından feragat ederek mal rejiminin tasfiyesini gerçekleştirebilirler. Usulüne uygun şekilde yapılan anlaşma ile boşanma davası neticelenmiş ve karar kesinlemiş ise tarafların tekrar mal rejimi tasfiyesi talep etmeleri mümkün olmaz. Anlaşmalı boşanmanın tasfiyeyi kapsadığı kabul edilen durumlarda; boşanmadan sonra taraflardan herhangi birinin tekrar tasfiye talebinde bulunması, 4721 sayılı Kanun'un 2. maddesinde düzenlenen "dürüst davranma" kuralına aykırılık teşkil etmekte ve hakkın kötüye kullanılması anlamına gelmektedir.

4. Somut olayda; İlk Derece ve Bölge Adliye Mahkemelerince anlaşmalı boşanma davasında yer alan "paylaşacak bir malımız ve eşya talebimiz yoktur" şeklindeki beyanın mal rejiminin tasfiyesini kapsadığı gerekçesiyle davanın reddine karar verildiği, buna karşılık Özel Dairece yapılan yargılamada anılan beyanın tasfiyeyi kapsamadığı gerekçesiyle hükmü bozmuştur. Özel Dairenin bozma kararı çoğunluk tarafından benimsenmiştir.

5. Çoğunluk görüşüne aşağıda açıklanan nedenlerle katılınmamıştır.

6. Öncelikle belirtmek gerekir ki; mahkeme içi ikrar, başka bir davada da geçerli olup, kesin delil teşkil eder (Hukuk Muhakemeleri Usulü, İstanbul 2001, C.2, s.2045). Tarafların boşanmalarına ilişkin yargılamanın yapıldığı, Bakırköy 1. Aile Mahkemesinin 2005/655 Esas sayılı dosyasındaki 18.08.2005 tarihli duruşmada yer alan "paylaşacak bir malımız ve eşya talebimiz yoktur" şeklindeki beyanları mahkeme içi ikrar niteliğinde olup; eldeki davada kesin delil teşkil ettiği hususu her türlü kuşku ve duraksamadan uzaktır.

7. Çözüme kavuşturulması gereken bir diğer husus da; boşanma davalarında, tarafların tutanağa geçirilen imzalı beyanlarında sözünü ettikleri “mal ve eşya” sözcüklerinden, mal rejiminin tasfiyesine konu edilebilecek mal varlıklarının anlaşılıp anlaşılamayacağıdır.

8. Türk Medeni Kanunu’nun ikinci kitabının birinci kısmının dördüncü bölümünün başlığı "Eşler Arasındaki Mal Rejimi" olarak düzenleme altına alınmıştır. Aynı bölümün ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci ayırımları ise sırasıyla "Edinilmiş Mallara Katılma, Mal Ayrılığı, Paylaşmalı Mal Ayrılığı ve Mal Ortaklığı" başlıklarını taşımaktadır. Söz konusu bölüm ve ayırımların altında yer alan birçok kanun maddelerinde de "mal" veya "malvarlığı" tabiri kullanılmıştır. Nitekim 219. maddede "Edinilmiş Mallar", 220. maddede "Kişisel Mallar" ve 222/2. maddede "Paylı Mülkiyete Konu Mallar" hakkında düzenlemeler yer almaktadır.

9. Aynı Kanun’un "Eşya Hukuku" adını taşıyan dördüncü kitabının ikinci bölümü "Taşınmaz Mülkiyeti" üçüncü bölümü ise "Taşınır Mülkiyeti" başlıkları ile düzenlenmiştir. Diğer yandan Borçlar Kanunu, Türk Ticaret Kanunu ve Hukuk Muhakemeleri Kanunu'ndaki birçok düzenlemelerden de; mal ve eşya tabirleri ile “taşınır ve taşınmaz” varlıkların ifade edilmesi amaçlanmıştır.

10. Dolayısıyla tüm bu anlatılan kanunlar, bölüm başlıkları ve kanun maddeleri bir bütün olarak ele alıp değerlendirildiğinde, boşanma davalarındaki “mal veya eşya” tabirinden, eşlerin sahip oldukları ve mal rejiminin tasfiyesi davalarında konu edilebilecek, ekonomik değeri bulunan taşınır-taşınmaz varlıkların tamamının anlaşılması gerekmektedir.

11. Hâl böyle olunca tarafların 18.08.2005 tarihli duruşmada yer alan beyanlarının mahkeme içi ikrar niteliğinde olduğu ve anlaşmalı boşanma davasında mal rejiminin tasfiyesini de gerçekleştirdikleri gözetilmeksizin, boşanma hükmü kesinleştikten dokuz yıl sonra açıldığı anlaşılan eldeki davada eşlerin kesin delil niteliğindeki beyanlarını yok sayarak, davaların esası hakkında hüküm kurulması gerektiği sonucuna varılması, 4721 sayılı Kanun’un 2. maddesinde düzenlenen “Dürüst Davranma” kuralına aykırı olup, hakkın kötüye kullanılması niteliğindedir.

12. Açıklanan nedenlerle direnme kararının onanması gerektiği görüşünde olduğumdan Sayın Çoğunluğun aksi yöndeki görüşüne katılamıyorum.